

Των **ΖΑΧΡΑ ΧΑΜΠΙΠΙ**
& **ΜΟΡΤΕΖΑ ΡΑΧΙΜΙ**

Οι μέρες περνούν, οι άνθρωποι έρχονται και φεύγουν. Οικογένειες, παιδιά. Μόλις πέρυσι ήταν που φτάσαμε εμείς τώρα άλλοι. Ο τόπος, όμως, ίδιος.

Επιθυμούμε, ωστόσο, μετά το πέρας των δύο ετών, να σας περιγράψουμε τις συνθήκες του καταυλισμού του Σχιστού.

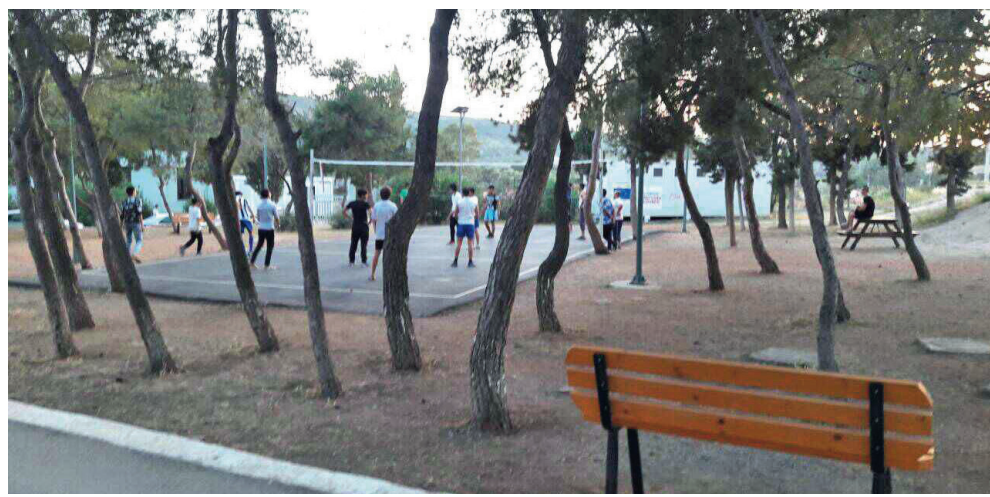
Είμαστε δύο νέοι δημοσιογράφοι της εφημερίδας «Αποδημητικά Πουλιά» και κάτοικοι του προαναφερθέντος καταυλισμού. Αποφασίσαμε να συζητήσουμε ορισμένα θέματα με τους ανθρώπους που διαμένουν επί μακρόν στον καταυλισμό αυτόν.

Αρχικά οι συνθήκες ήταν πολύ δύσκολες. Νερά γύρω από τις σκηνές, ανυπόφορη ζέστη το καλοκαίρι και οι άνθρωποι ζούσαν σε πολύ σκληρές συνθήκες. Κατ' αρχάς, ήταν λίγοι οι κάτοικοι του καταυλισμού, αλλά σε σχετικά μικρό χρονικό διάστημα αυξήθηκαν κατά πολύ. Κάποτε, ακόμα και για τα απερίγραπτα κακής ποιότητας τρόφιμα, θα έπρεπε όλη η οικογένεια, μητέρες με τα παιδιά στην αγκαλιά, να σπηθούν στη μακροσκελή ουρά και να υποφέρουν από την υπερβολική ζέστη. Κάποτε, μέσα στον χειμώνα, η βροχή γέμιζε με βρόμικα νερά τις σκηνές και κατέστρεφε τα πάντα.

Όσο για τις συνθήκες υγιεινής, σχεδόν ανύπαρκτες, με αποτέλεσμα τη διάδοση διαφόρων ασθενειών, όπως η ψωρίαση, κυρίως ανάμεσα στα μικρά παιδιά του καταυλισμού. Ο κόσμος, όπως ακριβώς σπνόνταν στην ουρά για τρόφιμα, το ίδιο έπραττε και για το μπάνιο, με κρύο νερό. Όλοι αισθάνονταν απόλυτη ανασφάλεια, δεν είχαν τα στοιχειώδη της υγιεινής, ούτε και την ελάχιστη πληροφόρηση. Και επίσης, δεν υπήρχε στήριξη από καμία οργάνωση.

Ωστόσο, με το πέρας του χρόνου, μας προσέγγισαν διάφορες οργανώσεις.

Ακόμη τότε, δεν υπήρχε καμία μαθησιακή υποστήριξη στους νέους μας. Κάτω από αυτές τις δύσκολες συνθήκες, ορισμένοι ανέλαβαν την ευθύνη παροχής μαθησιακής υποστήριξης και παράδοσης ορισμένων μαθημάτων σε παιδιά και νεαρά άτομα του καταυλισμού.

Υστερα από λίγο διάστημα και δεδομένου ότι υπήρχε η επιθυμία να ακουστεί η φωνή του καταυλισμού, ορισμένα κορίτσια επιθύμησαν την οργάνωση και την έκδοση μιας εφημερίδας, η οποία συνέβαλε δυναμικά στις ριζικές αλλαγές των καταστάσεων προς το καλύτερο.

Επειτα από περίπου ένα έτος, οι σκηνές αντικαταστάθηκαν από κοντέινερ, η παροχή τροφίμων άλλαξε και με κάποιο μικρό χρηματικό ποσό μπορούν οι κάτοικοι να αγοράσουν τα τρόφιμα της αρεσκείας τους. Επίσης, υπάρχει πλέον συνεργείο για την καθαριότητα.

Τώρα τα παιδιά πηγαίνουν σχολείο, οι συνθήκες υγιεινής βελτιώθηκαν σημαντικά -σε σχέση πάντα με το παρελθόν-, όλα δείχνουν καλύτερα. Μας επισκέπτονται διάφορες οργανώσεις, οι οποίες με κάποιο τρόπο συμβάλλουν στην επίλυση των προβλημάτων μας. Ωστόσο, ο κόσμος ζητά περισσότερη ασφάλεια, τουλάχιστον εντός του καταυλισμού. Έρχονται άνθρωποι διαφόρων εθνικοτήτων και απαιτείται σωστή και ορθή πληροφόρηση για όλους και για όλα.

Συζητήσαμε με τον κ. Γεώργιο Κράλογλου, ο οποίος εργάζεται στο υπουργείο Μεταναστευτικής Πολιτικής και είναι υπεύθυνος της δομής φιλοξενίας του Σχιστού από τότε που πήκαμε κι εμείς. Είναι ακόμα εδώ.

Τι ήταν εδώ πριν γίνει καταυλισμός προσφύγων;

Το Σχιστό ήταν ένα εγκαταλελειμμένο στρατόπεδο και μόλις σε εφτά μέρες και νύχτες συνεχόμενης δουλειάς του στρατού μετατράπηκε σε δομή φιλοξενίας προσφύγων. Μπήκαν ατομικές σκηνές, αλλά και άλλες, μεγαλύτερες, και είχε χώρο για περίπου 2.000 άτομα. Αρχισε να λειτουργεί και επίσημα στις 22 Φλεβάρη του 2016, φιλοξενώντας ανθρώπους από το Αφγανιστάν, τη Συρία, το Ιράν και το Ιράκ.

Ποια είναι η κατάσταση που επικρατεί αυτή τη στιγμή;

Οι σκηνές έδωσαν τη θέση τους σε κοντέινερ και όπως καταλαβαίνετε, έπρεπε να γίνουν και άλλες εργασίες, όπως να φτιαχτούν τα υδραυλικά και να γίνουν ηλεκτρολογικές εγκαταστάσεις. Ανακαινίσαμε τα δυο μεγάλα κτίρια που υπάρχουν στον χώρο, δημιουρ-

Από την απογοήτευση στην ελπίδα

Ζαχρά και Μορτεζά

ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ένα αγόρι και ένα κορίτσι συνεργάζονται και υπογράφουν από κοινού ένα κείμενο για την εφημερίδα «Αποδημητικά Πουλιά». Η Ζαχρά και ο Μορτεζά, γεμάτοι περηφάνια, επιβεβαιώνουν έναν από τους βασικότερους λόγους ύπαρξης αυτής της εφημερίδας.

γώντας 22 δωμάτια στο ένα και 6 στο άλλο. Τα δωμάτια αυτά λειτουργούν ως αίθουσες άτυπης διδασκαλίας για τους εφήβους που δεν πάνε σχολείο και γίνονται μαθήματα ελληνικών, αγγλικών, γεωγραφίας κ.λπ. Δημιουργήσαμε, επίσης, και ένα νηπιαγωγείο.

Ποια είναι η χωρητικότητα του καταυλισμού αυτή τη στιγμή;

Λόγω των κοντέινερ που έχουν τοποθετηθεί, αυτή τη στιγμή στη δομή φιλοξενίας χωράνε έως και 1.000 άτομα.

Τι γίνεται με την ασφάλεια; Πού μπορεί να απευθυνθεί κάποιος αν αντιμετωπίζει κάποιο πρόβλημα;

Αν κάποιος έχει πρόβλημα, θα τον βοηθήσουμε. Υπάρχει η παρουσία της ελληνικής αστυνομίας στον χώρο και σε περίπτωση που κάποιος δεν αισθάνεται ασφαλής μπορεί να κάνει μια αναφορά την οποία θα εξετάσει η αστυνομία μέχρι να λυθεί το θέμα.

Τέλος, αυτό που θα ήθελα να πω είναι ότι αυτό που ευχόμαστε εμείς είναι ο κόσμος που μένει εδώ να έχει μια καλή ζωή.

Τελικό συμπέρασμα, λοιπόν, είναι ότι οι δύσκολες συνθήκες δεν διαρκούν για πολύ, αρκεί να έχουμε ελπίδα, αλλά και δύναμη για να καταβάλλουμε την αντίστοιχη προσπάθεια για την εξάλειψή τους.